

Arrest

nr. 208 674 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat UNGER *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018 waarbij zijn verzoek tot internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde India, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig en tegenstrijdig zijn. De commissaris-generaal wijst er achtereenvolgens onder meer op dat verzoeker een opvallend gebrek aan medewerking tentoonspreidt bij het aantonen van zijn identiteit, dat hij pas zeer laat in de tijd een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij niet wist aannemelijk te maken dat zijn familie nog steeds gevisieerd zou worden wegens de activiteiten van zijn grootvader voor een onafhankelijk Khalistan, en dat hij zijn eigen vervolging niet weet aan te tonen. Er kan, zo luidt de beslissing, geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij wegens de politieke activiteiten van zijn grootvader in een ver verleden nu nog steeds actief vervolgd zou worden door de Indische autoriteiten. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de aanklachten tegen verzoeker kan, aldus de commissaris-generaal, ook zijn bewering dat hij geregeld werd opgesloten door de politie niet aanvaard worden. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.*

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Door louter de uitleg te herhalen die hij in dit verband tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf, doet verzoeker, die in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij “duidelijk de redenen uiteengezet” heeft “waarom hij nooit asiel heeft aangevraagd in Spanje”, geen afbreuk aan en werpt hij geen ander licht op het motief in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld:

“Ten tweede diende u pas zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. Zo verklaarde u van mei 2017 tot maart 2018 in Spanje verbleven te hebben, zonder dat u aldaar ooit een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde dat enkele politieagenten u uitgelegd zouden hebben dat er voor u geen procedures zouden bestaan. Echter verbleef u hierna in de sikh gemeenschap in Spanje en dit op verschillende plaatsen. Het is ongeloofwaardig dat niemand u gedurende dat jaar gewezen zou hebben op de mogelijkheid tot het aanvragen van internationale bescherming. Uiteindelijk kan men er van uitgaan dat wanneer iemand zijn land dient te ontvluchten wegens een gegronde vrees voor vervolging, deze persoon zich zo snel mogelijk na aankomst in een derde land tot de autoriteiten aldaar zou wenden voor het bekomen van internationale bescherming. De vaststelling dat u hiermee een jaar wachtte en dat u uiteindelijk ook nog eens in een volledig ander land dan hetgeen waar u dit jaar verbleef, een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop internationale bescherming kan verkregen worden (de hiertoe te ondernemen stappen) en dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming doet. Dat verzoeker dit naliel in Spanje, waar hij nochtans bijna een jaar verbleef, en pas nadien hier in België voor het eerst om internationale bescherming heeft verzocht, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen en vrees, en is hoe dan ook een aanwijzing dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

3.3.3. Met zijn huidige algemene argumentatie in het verzoekschrift dat “Het CGVS gaat over tot een verkeerde lezing van de verklaringen van de verzoeker en de tegenstrijdigheden die aangehaald werden in de bestreden beslissing zijn niet van deze aard dat de ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten” (sic), ontkracht, noch weerlegt verzoeker het motief in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Ten vierde wist u uw eigen vervolging ook niet aan te tonen. U beweerde in twee verschillende aanklachten vermeld te staan, één van 2015 en één van 2016. Nochtans had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaard slechts in één zaak betrokken te zijn, dewelke zou dateren van 2012 of 2013 (CGVS Vragenlijst 3.2). Deze klacht van 2015 (wegens een vechtpartij, wat dus overeenkomt met de klacht die u voor de DVZ in 2012 of 2013 plaatste) zou nu nog lopende zijn en u zou hiervoor een oproepingsbevel hebben ontvangen. In het Engelstalige gerechtelijke document over deze klacht wordt u geïdentificeerd als H.(...) S.(...) alias A.(...), terwijl u zelf beweert dat uw bijnaam “M.(...)” is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Uw broer wordt dan weer geïdentificeerd als H.(...) S.(...) alias Ho.(...), terwijl in een andere aanklacht tegen uw broer uit 2010, hij nog als H.(...) S.(...) H.(...), alias Ha.(...) wordt geïdentificeerd. Bij jullie beide staat op eerstgenoemde document vermeld dat het om zonen van K.(...)der S.(...) gaat, terwijl volgens uw verklaringen (DVZ) en uw rijbewijs, uw vader officieel K.(...)derjeet S.(...) zou heten. U verklaarde dat deze klacht nog steeds hangende zou zijn en als bewijs hiervan legde u een recent oproepingsbevel neer. Echter mag er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Zo staat er vooreerst nauwelijks enige verwijzing naar de aanklacht waaraan dit document gelinkt zou zijn op deze oproeping. Daarnaast is het gebruikte Engels in dit document opvallend slecht. Men mag er van uitgaan dat wanneer een rechtbank Engels zou hanteren in haar officiële documenten, dit Engels foutloos zou zijn. Echter, zinsneden zoals “Accused H.(...) S.(...) not come present today...” en “Necessary intimation...” ondermijnen duidelijk het geloof in de authenticiteit van dit document, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat u alsnog vervolgd zou worden wegens deze aanklacht. Verder dient hier op gewezen dat, zoals blijkt uit toegevoegde informatie, dergelijke documenten in India makkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn.

Daarom hebben ze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze en coherente verklaringen, wat hier niet het geval is.”

Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die documenten, die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat zo'n documenten in India gemakkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn wat de bewijswaarde van dergelijke documenten danig relatieveert, kan er aan de door verzoeker neergelegde juridische documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat “De verzoeker heeft ondertussen zijn paspoort al ontvangen, dat hij bij dit beroep voegt”, stelt de Raad vast dat het betreffende bij het verzoekschrift gevoegde stuk geen origineel, doch slechts een kopie betreft. Verzoeker legt, ofschoon hij al meermaals op het belang hiervan werd gewezen, tot op heden geen origineel identiteitsdocument neer.

3.3.4. Met zijn algemene kritiek dat de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie voor hem heeft weerhouden, plaatst verzoeker de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht. De Raad wijst er ook op dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3.5. Een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de belangrijkste mensenrechtenkwesties en de huidige situatie van Sikhs in India, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.6. Dergelijk algemeen verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij een bijkomende nota heeft ingediend met informatie over de benadeling van de Sikh-gemeenschap in India. Daaruit blijkt dat de situatie voor verzoekende partij als Sikh niet afdoende werd onderzocht aangezien zij veel problemen kennen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar algemene door haar bijgebrachte informatie en het formuleren van zeer algemene kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 12 juni 2018 opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals die door verzoekende partij op 21 augustus 2018 per ‘bijkomende nota’ aan de Raad overgemaakt, omtrent de situatie van Sikhs, hun streven naar een onafhankelijke Sikhstaat in Punjab en de hiermee gepaard gaande acties zoals de ‘London Declaration on Punjab Independence Referendum 2020’ oftewel de bijeenkomst en optocht van Sikhs in Londen op 12 augustus 2018, en voorts meer algemeen met betrekking religieuze spanningen en geweld in India, – algemene informatie die op generlei wijze betrekking heeft op de persoon van verzoekende partij –, geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat haar situatie als Sikh niet afdoende werd onderzocht aangezien Sikhs veel problemen kennen, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 12 juni 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS